

NELLY DONKER

KU-KEL-TJE WORDT EEN WON-DER-KIP

In het don-ke-re kip-pen-hok zat Ku-kel-tje, de kip, ver-drie-tig op stok. Ze had in haar le-ven veel mooi-e, wit-te ei-e-ren ge-legd en ie-der voor-jaar weer trip-pel-den er een heel stel-le-tje don-zi-ge kui-ken-tjes om haar heen, die ze met ple-zier groot-bracht.

Nu was ech-ter al-les ver-an-derd. Zij was te oud- ge-wor-den om ei-e-ren te leg-gen en daar-om zei de boe-rin nooit meer eens een vrien-de-lijk woord-je te-gen haar, zo-als vroe-ger. De boer mop-per-de tel-kens als hij Ku-kel-tje zie-lic in el-kaar zag zit-ten: „Die is al-leen nog maar een op-e-ter. Kip-pen, die geen ei-e-ren leggen, kan ik niet ge-brui-ken en moe-ten wor-den ge-slacht.”

Wat schrok Ku-kel-tje daar-van. Steeds als er ie-mand in het hok kwam kroop ze in het don-ker-ste hoek-je weg. Haar ro-de kam-me-tje hing bleek en slap langs haar wa-te-ri-ge oog-jes en ze at heel wei-nig van het voer, zo-dat ze zo ma-ger als een lat-je werd.

(Vervolg Witte Konijn).

„Nou... en óf.”

„En... Huppeltje is er nog niet.

„Hij hoeft er nu nog niet eens van te eten.”

Doortjes gezichtje was een en al blijheid en stralende vreugde. In haar bruine oogjes tintelde een guitig sterretje van pret.

„Ja, maar... ik heb niet alléén voer bij me. Nog meer ook. Zal u eens zien. Voor Bauke.”

Ze nam het groen weg en lichtte het plankje, waarmee het mandje was toegedekt op. En...

Daar zat een nieuw konijn. Voor Bauke. Een wit. Een prachtdier... met lang glanzend haar. Veel groter dan Huppeltje zelf.

Mevrouw keek er van op. „Is dat voor Bauke? En heb jij dat voor hem meegebracht? Wat vind ik dat lief van je.”

„Een nieuw konijn voor hem. Hij vindt een wit ook zo mooi.”

„Nee,” schudde Doortje haar kroesbol. „Nee,” een nieuw is het niet. Dit is Sneeuwwitje. Hij mag het hebben.”

„Maar kind,... je eigen konijn? Geef je dat aan Bauke? Dat is wel héél lief van je...”

Doortje kleurde sterk. Ze keek nu niet eens vrolijk meer. „Moet het heus in het hok? Meen je het echt?” vroeg Mevrouw.

„Ja, heus, wilt u hem maar uit het mandje halen? Hij is zo gegroeid. Hij wordt al zó zwaar...”

(Wordt vervolgd.)

Bart-je, het zoon-tje van de boer, hield veel van Ku-kel en had me-de-lij-den met haar. Op een mid-dag toen de ou-de kip in een klein hok-je werd gezet om vet-ge-mest te wor-den, nam hij haar in zijn ar-men en aai-de over het zach-te kip-pen-kop-je. Dik-ke tra-nen big-gel-den uit Ku-kel-tjes o-gen, maar ze werd wat vro-lij-ker toen Bart-je haar in-fluis-ter-de: „Wees niet ver-drie-tig, ik heb een plan-ne-tje, waar-door je mag blij-ven le-ven.”

Bart-je zet-te Ku-kel weer in zijn hok-je en ging vlug de boer-de-rij bin-nen om even la-ter met een ge-heim-zin-nig ge-zicht weer te-rug te ko-men. Hij haalde van on-der zijn jas-je een groot wit ei te voor-schijn en schoof dit vlug on-der Ku-kel. „Be-gin nu te ka-ke-len zo hard je kunt,” fluis-ter-de Bart-je.

Ku-kel-tje be-greep best wat Barts be-doe-ling was. Nu leek het im-mers net of zij dat mooi-e ei ge-legd had. Zij ka-kel-de er op los: „Tok, tok, tok, te-kok, te-kok!”

De boer en de boe-rin kwa-men ver-won-derd toe-lo-pen en de boer riep uit: „Wel heb ik ooit van mijn le-ven! Die Ku-kel heeft nog een ei ge-legd. Maar dat zal wel het laat-ste zijn. Kip-pen, die zo oud zijn kun-nen geen ei-e-ren meer leg-gen.”

Bart-je lach-te ge-heim-zin-nig en de vol-gen-de dag schoof hij niet één, maar twee ei-e-ren uit de gro-te mand, die be-stemd was voor de markt, on-der Ku-kel.

Nu sloeg de boer de han-den in el-kaar van ver-ba-zing. „Dat heb ik nog nooit mee-ge-maakt,” zei hij. „Een kip die twee ei-e-ren per dag legt. Dat is nog eens de moei-te waard. Ga maar weer te-rug naar het kip-pen-hok, bes-te Ku-kel, dan mag je blij-ven, want je bent een won-der-kip. Wie weet wat er nog ge-beurd als ik je ie-de-re dag een ex-tra hand-je voer geef.”

Dat vond Ku-kel-tje heer-lijk en hij heeft nog heel lang op de boer-de-rij rond-ge-lo-pen, maar... de ei-tjes die in het leg-nest la-gen, wa-ren niet van haar... daar we-ten jul-lie nu, net als Bart-je, al-les van.

